

gel vil syn eller skøn i disse sager foregå i et retsmøde, f.eks. under hovedforhandlingen eller under et forberedende retsmøde afholdt i medfør af § 343. Retten kan dog bestemme andet, hvis det skønnes hensigtsmæssigt.

Bestemmelserne er udformet på baggrund af den danske retsplejelovs § 201, stk. 1 og 2. Denne bestemmelse indeholder i stk. 3 desuden regler om, at hvis foretagelsen af et syn eller skøn vil medføre tilintetgørelse eller forandring af dets genstand, skal det tilstræbes, at der så vidt muligt holdes en del af sagsgenstanden uden for undersøgelsen, eller at forretningen alternativt gennemføres af to eller flere syns- eller skønsmænd. Kommissionen finder det unødvendigt at indføre udtrykkelige og detaljerede regler herom, men forudsætter, at der i praksis vil blive fulgt en tilsvarende fremgangsmåde.

Endelig kan det præciserende bemærkes, at reglerne om syn og skøn, der som nævnt også finder anvendelse i kriminalsager, ikke berører den øvrige lovgivnings regler om obduktion mv., det vil navnlig sige ligsynsloven, jf. anordning nr. 533 af 6. september 1988.

Der henvises i øvrigt til betænkningens afsnit VIII, kap. 10.2.

Til § 169

Efter *stk. 1* skal rettens afgørelse om syn og skøn uden ophold forkyndes for de udpegede i overensstemmelse med de regler, der gælder for vidner.

Det følger af *stk. 2*, at syns- og skønsmændene i civile sager skal give parterne underretning om, hvornår og hvor der gennemføres syn og skøn, ligesom de også skal give parterne en genpart af den skriftlige erklæring, jf. § 170, eller dog give dem adgang til at gøre sig bekendt med den senest 3 dage, inden den fremlægges i retten. For så vidt angår kriminalsager bemærkes, at syn og skøn i disse sager som hovedregel vil foregå i et retsmøde, jf. § 168, stk. 2.

Endelig følger det af *stk. 3*, at en klage over syns- og skønsmænds fremgangsmåde ved deres forretning skal fremsættes for den ret, hvor syns- eller skønsmændenes erklæring om resultatet af undersøgelserne, jf. § 170, skal fremlægges (mundtligt eller skriftligt), ligesom det er fastsat, at retten kan pålægge syns- eller skønsmændene at omgøre eller fuldstændiggøre forretningen.

Bestemmelsen svarer til den danske retsplejelovs § 203.

Til § 170

Efter *stk. 1* afgiver syns- og skønsmænd som hovedregel deres forklaring ved en skriftlig og underskrevet erklæring, der sendes til retten. Bestemmelsen regulerer desuden fremgangsmåden i tilfælde, hvor der konstateres mangler ved syns- eller skønsmændenes erklæring.

I kriminalsager kan retten bestemme, at der ikke skal udarbejdes en skriftlig erklæring, hvis syns- eller skønsmændene skal afgive forklaring under hovedforhandlingen, jf. *stk. 2*.

Der henvises i øvrigt til betænkningens afsnit VIII, kap. 10.2.

Til § 171

Bestemmelsen indeholder en henvisning til vidne-reglerne, der anvendes også i forhold til syns- og skønsmænd, men dog med de tilpasninger, der følger af forholdets natur. I modsætning til vidner har syns- og skønsmænd dog som udgangspunkt ret til at overvære afhøringen af andre syns- og skønsmænd og af vidner, og retten kan pålægge dem at drøfte spørgsmål indbyrdes, inden de svarer. Bestemmelsen svarer til den danske retsplejelovs §§ 204, stk. 3, og 209. Der henvises i øvrigt til betænkningens afsnit VIII, kap. 10.2.

Til § 172

Det følger af den foreslåede bestemmelse, at retten kan træffe bestemmelse om fornyet syn eller skøn vedrørende den samme genstand foretaget enten af de samme syns- og skønsmænd eller, hvis retten måtte finde det hensigtsmæssigt, af andre syns- og skønsmænd. Bestemmelsen svarer til den danske retsplejelovs § 210. Der henvises i øvrigt til betænkningens afsnit VIII, kap. 10.2.

Til § 173

Bestemmelsen regulerer omkostningsfastsættelsen for syns- og skønsmændenes arbejde med sagen. Retten skal således fastsætte vederlag for syns- og skønsforretningen og mødet i retten samt godtgørelse for de udlæg, som syns- og skønsmændene måtte have afholdt i anledning af sagen. Spørgsmålet om, hvem af parterne der skal betale for de udgifter, der har været forbundet med at gennemføre syns- eller skønsforretningen, afgøres i øvrigt efter de almindelige regler om fastsættelse af omkostningerne i retssager, jf. nærmere den foreslåede bestemmelse i § 247.

Bestemmelsen svarer til den danske retsplejelovs § 211.